

VAARBRUD

Forud for den store Afgørelse sønden Aa.

Den internationale Kommission har begyndt sit Arbejde — hver Dag læses dens Kundgørelser i alle Blade.

Et nyt frivilligt Politikorps vil snart gøre Vagttjeneste i Afstemningsområdet, ny Frimærker vil som Foraarets Budbringere fortælle fjernt og nær, at nu er Tiden oprunden.

Dannebrog vajer i Haderslevs og Sønderborgs Gader!

Mange Gange har de der nede drøftet alvorligt og tænksomt — hvornaar er Øjeblikket, da Dannebrog skal stryge til Tops?

Vælgerforeningen bestemte, det skulde ske paa Afstemningsdagen i første Zone.

Men Foraaret kommer, naar Foraaret vil. Da bryder Kildevældene frem — de spørger ikke om Dag og Time.

Den Dag, de allierede Tropper rykkede ind i Haderslev, da glemtes alle Aftaler, Dannebrog-Flagene foldedes ud — Haderslev klædtes i rødt og hvidt.

Med en Kraft, som er Sjælens Styrke, fører Sønderjyderne i disse Dage den sidste Kamp for at naa hjem.

I anden Zone er der Modstand, der skal knækkes, men det er som Brodden er taget af den — Mod-

standernes Selvtillid begynder at svigte. Der skrives dernede fra:

„Vi Danske, der længes hjem til vort Fædreland, vil ved en rolig og værdig Optræden vise, hvor god og alvorlig vor Sag er. Vi vil parre Besindighed med Fasthed og møde alle Landsmænd, ogsaa dem af andet Sindelag, med god Vilje til et roligt Samliv selv i den mest bevægede Tid.

Men vi kan selvfølgelig ikke lægge Skjul paa, at en Tid som denne har vi aldrig gennemlevet, en Ildhu som nu har aldrig gennemglødet os. Vaaren bryder sig Vej med Magt. En Storm fejer hen over Landet. Snedriverne fra den lange mørke Vinter svinder som Dug for Solen. Isen er brudt op. Der kommer Bud fra vore norlige Landsmænd, at Vaarflommens Tid er inde.

Op af Slesvigs Jord, mættet med dansk Blod, med Taarer i Sorg og i Glæde, pløjet af tredive danske Slægtled, vælder det rødt og hvidt og luer ungt og lykkefyldt i Solen.

De store Dages Vingebrus høres ned over vort Land.“

Vi behøver vel ikke at minde vore Læsere med Stemmeret om at bruge deres Ret — danske Kvinder véd, hvad det gælder, de vil ikke svigte!

FORSØRGER-HJÆLPEN

Ved Mødet i Grundtvigs Hus den 13. Januar holdt D. K.s Formand nedenstaaende Tale:

I den — til Tider ret heftige — Diskussion, der har været ført i Anledning af, at Stat og Kommune i sine Lønningslove har givet sine Tjenestemænd samme Løn i samme Tjenestestilling *uden Hensyn til Tjenestemandens Køn* — har særlig de Protester, der er fremkommet fra de gifte ikke selverhvervende Kvinder — eller fra Mænd paa disse gifte Kvinders og Familieforsørgeres Vegne — vundet nogen Opmærksomhed. Disse Protester gav sig et særligt kraftigt Udtryk paa et Møde, som Husmoderforeningen afholdt den 9. Decbr. med et indledende Foredrag af Borgmester Kaper.

Saa vel Borgmester Kaper som enkelte af Diskussionsdeltagerne, bl. a. *Husmoderforeningens Formand* formode deres Protester mod Ligelønnen og de selverhvervende Kvinders Stilling i det hele som et Angreb mod eller i alt Fald en Kritik af Kvinde-

sagsbevægelsen for dens Stilling overfor Hjemmene og Hjemmenes Kvinder, et Angreb, som allerede paa et tidligere Tidspunkt var rettet mod os fra visse Dele af Pressen, og som siden er blevet suppleret med andre Angreb, bl. a. fra en anset og kendt frederiksbergsk Kommunalpolitiker, der — dog uden direkte at nævne Kvindesagen — stærkt angriber Ligelønsprincippet og dets Konsekvenser for Hjemmene og Familieforsørgerne. Dansk Kvindesamfund — for hvilket jeg har den Ære for Tiden at være Formand — har i snart 50 Aar været den ledende Organisation indenfor Kvindesagsarbejdet her i Danmark, og man vil derfor forstaa, at det er os magtpaaliggende at søge at fjerne den Misforstaaelse, der atter og atter møder os i vort Arbejde, at vi udelukkende — eller dog fortrinsvis — taler de selverhvervende Kvinders Sag — en Misforstaaelse, der kun kan grunde sig paa Ukendskab til Forhold, man med saa megen Overlegenhed udtaler sig om.

Maa jeg ganske kort henvende mig til Husmoder-